

не сж родени за такива. Примѣрътъ е шпионката Мата Хари.

Щастливъ е оня артистъ, който успѣе да избѣгне отъ този водовъртежъ и се вдъхнови само отъ една избранница. Той ще бжде жрецъ който свещенодействува и неговото изкуство може да достигне висотата и чистотата на небето. Такъвъ е билъ Данте, Достоевски, Микелъ Анжело, Рафаелъ, Вагнеръ и много други.

Често пжти творецътъ при началото на своето творчество мисли, че служи на своята любовъ, увлича се по единъ вътрешенъ подтикъ по-силенъ отъ него и въ края на краищата отъ това увлечение излиза едно велико творение на изкуството.

Не е ли курioзъ, че мжжътъ и безъ да е поетъ, пише стихове на любимата,—какъ нѣма да създаде нѣщо велико, когато е роденъ повече отъ просто-смъртенъ?! Въ древна Гърция красотата бѣше издигната до култъ и служеже дори за основа на философията. Сократъ бѣше ваятелъ, Платонъ основа своята философия върху хармонията и красотата. Чудно ли е, че Праксителъ извая своитѣ богини по божественитѣ форми на Фрина—куртизанката, която дори Атинския аеропагъ не посмѣ да осжди. Красивата и умна Аспазия подтикна Перикълъ къмъ оня гениаленъ строежъ на Атина, ненадминатъ до днесъ и вдъхнови Фидий за неговата Палада-Атина—богиня на мъдростта.

Рафаелъ не би ни оставилъ толкова идеални мадони безъ своята Форнарина, макаръ и дъщеря на хлѣбаръ, нито Леопардо ди Винчи би изобразилъ енигматичната усмивка на жената, оная усмивка, задъ която не можете да разберете какво се крие: любовъ, или умраза; милувка, или капка отрова въ чашата, съ която ще ви почерпи;—не би казвамъ изобразилъ тази усмивка безъ Мона Лиза Джокондата. Микелъ Анжело освенъ живописецъ, скулптиоръ и архитектъ стана и поетъ заради Виктория Колона.